

KATIE FFORDE, KRÁĽOVNÁ ROMANTICKÝCH PRÍBEHOV
A BESTSELLEROVÁ AUTORKA SUNDAY TIMES

Katie
Fforde

Svadba
na anglickom
vidieku

Podarí sa Lizzie získať
srdce muža, ktorý už
možno patrí inej?

cappuccino

**Svadba
na anglickom
vidieku**

Z anglického originálu:

Katie Fforde: A Wedding in the Country

Copyright © Katie Fforde Ltd., 2021

Jacket illustration © Jacqueline Bisset

Vydalo vydavateľstvo Verbarium s. r. o., pod značkou Cappuccino,
Bratislava, 2026

Preklad: Silvia Demovičová

Zodpovedná redaktorka: Ildikó Jančo Mészáros

Jazyková redaktorka: Anita Ráczová

Grafická úprava: Chiara Helységová

Tlač: FINIDR, s.r.o., Český Těšín

ISBN: 978-80-8219-189-2

Katie
Forde

**Svadba
na anglickom
vidieku**

cappuccino

Prvá kapitola

Londýn 1963

„Cesnak by mal mať rovnakú veľkosť ako lieskový oriešok v škrupinke,“ vyhlásila madam Wilsonová so silným francúzskym prízvukom. Prezerala si drobné bledé strúčiky ležiace na tanieri a tvárila sa nanajvýš znechutene. Lizzie sa na tieto nepodarky, ktorými madam očividne opovrhovala, zamračila. Netušila, ako má vyzeráť poriadny cesnak. Bola to jedna z vecí, ktoré jej otec považoval za *cudzokrajné zbytočnosti*, a preto ho mama v kuchyni nikdy nepoužívala. Zároveň však bola vďačná za otcovu obľubu jednoduchých domácich jedál, pretože práve vďaka nej ju poslali do Londýna na kurz varenia.

A tak sa ocitla tu – v dosť stiesnenej pivnici v Pimlicu – spolu s deviatimi ďalšími dievčatami. Takmer všetky mali na sebe biele plášte na gombíky a biele zásterky s náprsenkou, ako sa písalo v brožúrke kurzu. Práve počúvali prednášku staršej Francúzky, ktorá – aspoň na prvý pohľad – pôsobila poriadne desivo.

Madam Wilsonová medzitým prešla k olivovému oleju – a k pohoršujúcemu faktu, že sa dá kúpiť iba v lekárni. Lizzie z toho usúdila, že olivový olej má aj iné využitie než len ako liek proti bolesti ucha. Madam Wilsonová akoby pohrdala väčšinou surovín, ktoré sa dali v Anglicku zohnať, a Lizzie sa neubránila otázke, ako tu tá žena vôbec dokáže žiť, keď je to zjavne kulinárska púšť.

Nenápadne si obzerala svoje spolužiačky v nádeji, že aspoň jedna z nich sa s ňou bude chcieť priateľiť. Obávala sa, že sa v Londýne bude cítiť osamelo.

Väčšina z nich pôsobila veľmi aristokraticky – mali hladkú bledú pleť, lesklé vlasy upravené do elegantných drdolov, hrubých konských chvostov alebo decentne natupírované tak, že sa hladko dvíhali z čela a končili v dokonale zatočených kaderách. Taký účes sa Lizzie nikdy nepodarilo zvládnuť. Spod bielych plášťov dievčat presvitali kúsky kašmíru a hodvábu. Na krku aj v ušiach sa im skveli perly.

Aj Lizzie mala perlový náhrdelník – dar od krstnej mamy – ale ten bol určený na slávnostné príležitosti, nie na bežné nosenie. Vždy sa musela najprv opýtať mamy, keď si ho chcela dať.

Jedno z dievčat však spomedzi ostatných vytrčalo. Ignorovalo predpísaný biely plášť a namiesto neho si oblieklo mäsiarsku zásteru s modrými pruhmi, pod ktorou sa črtala akási pánska košeľa bez goliera. Malo na sebe čierne cigaretové nohavice a topánky s okrúhlou špičkou, ktoré sa zapínali remienkom cez priehlavok. Dlhé vlasy – rovnako lesklé ako u ostatných dievčat – si vyčesalo do uzla na temene. Hustá ofina mu dodávala vzhľad Audrey Hepburnovej. Tiež sa pýšilo perlami – no tieto boli omnoho väčšie, omo-

tané okolo krku ako povraz. Lizzie mala podozrenie, že sú falošné, a práve preto jej bolo toto dievča okamžite sympatické. Pôsobilo rovnako upravené a pôvabne ako ostatné, no nezdalo sa jej také namyslené. Obzeralo sa po kuchyni, akoby si ani samo nebolo isté, ako sa tam vlastne ocitlo.

Lizzinu pozornosť upútalo ešte jedno dievča. Všetko si dôkladne zapisovalo so sústredeným výrazom. Občas sa aj niečo opýtalo, a podľa reakcií madam Wilsonovej bolo jasné, že kladie správne otázky. Zjavne to myslelo s varením vážne – nebolo tu len preto, aby si skrátilo čas medzi spoločenskými udalosťami, ako väčšina ostatných, súdiac podľa útržkov rozhovorov, ktoré Lizzie zachytila. Keď sa ich pohľady stretli, dievča sa na ňu usmialo – placho, ale priateľsky. Lizzie sa v hrudi rozlialo príjemné teplo.

„Tak, dievčatá,“ začala madam Wilsonová, „nemusím vám pripomínať, že uvariť dobré jedlo je jednoduchšie, ak ste naň zvyknuté. Avšak viem, že mnohé z vás nemajú skúsenosti v kuchyni. Možno vám tam ani nedovolia vstúpiť, pretože vaša kuchárka nemá rada, keď ju niekto vyrušuje.“

Lizzie v duchu prehltla naprázdno. Jej matka si najímala kuchárku len na tie večery, keď musela hostiť otcových obchodných partnerov, no inak každý deň varila sama – a Lizzie jej pri tom často pomáhala.

„Teraz vám predstavím *batterie de cuisine* – kuchynskú výbavu,“ oznámila madam Wilsonová. „Každá z vás sa predstaví, a potom uvidím, či viete, na čo sa jednotlivé predmety používajú.“

V miestnosti to zašumelo tichým zhrozením – pyšné debutantky sa zmätene obzerali, zjavne si uvedomujúc, ako málo o kuchynských pomôckach vedia.

Aj Lizzie pocítila úzkosť. Jej matka mala kuchynskú súpravu – pozostávajúcu z naberačky, drviča na zemiaky, dlhého vidličkovitého nástroja a lopatkového noža – zavesenú na stene. Lizzie vedela, že túto súpravu dostala ako svadobný dar. Ak by sa jej madam Wilsonová spýtala na niečo zložitejšie, pravdepodobne by tresla nejakú hlúposť, čím by si vyslúžila pohrdavý pohľad.

Napriek tomu to privítala ako príležitosť spoznať mená ostatných dievčat – aj keď v rámci skúšky – a tak Lizzie pozorne počúvala.

Dievča v pruhovanej zástere sa volalo Alexandra, a to druhé, ktoré sa v kuchyni evidentne vyznalo – bez váhania rozpoznalo lis na cesnak, sa volalo Meg – zrejme skrátaná podoba Margaret.

Ostatné mali mená ako Saskia, Eleanor či Jemima. V škole mala Lizzie kamarátky s omnoho obyčajnejšími menami – Rosemary, Anne a Jane alebo Elizabeth.

Lizzie práve premýšľala, aké to asi je volať sa rovnako ako kačka z rozprávkovej knižky Beatrix Potterovej – Jemima, keď ju madam Wilsonová vyvolala. Našťastie, prísna Francúzka držala v ruke strúhadlo na syr, ktoré Lizzie bez problémov rozoznala.

Po skúške ohňom, ktorá zahŕňala metličku na šľahanie vajec, prikázala madam Wilsonová dievčatám, aby si vytiahli zošity. Lizzie si všimla, že Meg to stihla skôr, než to madam Wilsonová dopovedala. Ich úlohou bolo zapísať si recept na sardinkovú paštétu. Hneď potom sa mali pustiť do prípravy steaku a pomarančového dezertu s karamelom.

Na konci dopoludňajšieho vyučovania zapriahla madam Wilsonová Meg do umývania riadov a Lizzie sa ponúkla, že jej pomôže. Práve skončili, keď sa ozva-

la Alexandra – vysoké dievča, ktoré pripomínalo Audrey Hepburnovú.

„Niekam vás vezmem,“ vyhlásila a popohnala ich von z kuchyne. „Poďte za mnou.“

Lizzie aj tak nemala cez obedňajšiu prestávku čo robiť a páčilo sa jej, že sa môže zoznámiť s dievčaťom, ktoré si z pravidiel zjavne nerobí ťažkú hlavu. Sama vždy spravila len to, čo od nej rodičia očakávali, no teraz sa pred ňou otvárali nové a lákavé možnosti.

Alexandra sa v štvrti Pimlico vyzнала veľmi dobre. Po krátkej prechádzke odbočili doľava a ocitli sa v úzkej uličke, ktorá ich zaviedla do malej kaviarne. Okná boli zahmlené a kávovar, ktorý mal takmer rovnaké rozmery ako auto, hlasno syčal a bublal, akoby mal každú chvíľu vybuchnúť. No keďže nikto z hostí sa netváril znepokojene, Lizzie nasledovala dievčatá a zvedavo vošla dnu.

Sotva vstúpili, muž, ktorý natieral chlieb a bagety maslom, vybehol spoza pultu.

„Bella!“ radostne zvolal na Alexandru. Silno ju objal a vtisol jej mľaskavý bozk na líce. „Kde si sa túlala? Chýbala si nám! Maria! Alessandra je tu!“

Z kuchyne vyšla žena s čiernymi vlasmi stiahnutými do drdola. Cez šaty mala prehodenú zamúčenú zásteru. Aj ona pobožkala Alexandru.

„Sadnite si!“ vyzvala dievčatá. „To sú tvoje kamarátky? Vitajte! Dáte si kávu? Alebo niečo pod zub? Musíte predsa niečo zjesť!“

Chvíľku trvalo, kým sa všetky tri usadili. Čoskoro sa pred nimi objavili tri šálky s bohatou penou. Lizzie si ich zamyslene obzrela. Sama pripravovala kávu rodičom, keď organizovali večierky, no nebola si celkom istá, či jej chutí.

„To je cappuccino,“ vysvetlila im Alexandra. „Je výborné, ale treba doň cukor. Veľa cukru!“

Na tanierikoch ležali zabalené veľké kocky a Alexandra tú svoju začala rozbaľovať.

Dievčatá si z nej vzali príklad a rovnako ako vodkyňa ich skupinky hodili kocky do šálok. Keď cukor klesol pod hustú penu, ponorili do kávy lyžičky a zamiešali obsah.

„Och, to je úžasné!“ vyhrkla Lizzie po prvom dúšku. „Netušila som, že káva môže chutiť takto výborne.“

„Veru, ešte nikdy som nepila takúto vynikajúcu,“ pridala sa Meg.

„Poznám Mariu a Franca už celé roky,“ usmiala sa Alexandra. „Od nich som sa dozvedela o káve úplne všetko.“ Odpila si a na chvíľu sa odmlčala. „Kedysi som mala taliansku opatrovateľku. Vodila ma sem, keď som bola ešte dieťa.“

„Nechcem, aby to vyznelo ako podpichovanie,“ zapojila sa Meg, „ale to nemohlo byť zase tak dávno. Vyzeráš celkom mlado,“ žmurkla na ňu.

Alexandra sa veselo uškrnula.

„Mám devätnásť, takže od mojej prvej návštevy uplynulo už aspoň dvanásť rokov.“

„Takže teba vychovávali opatrovateľky?“ zaujímala sa Lizzie.

Alexandra si opäť uchlipla z cappuccina a spokojne prikývla. „Áno. Som sirota. Ale nemusíte ma ľutovať! Síce som nepoznala svojich rodičov, no aj bez nich som to zvládla viac než dobre.“

„Bože môj,“ vzdychla si Meg. „Nedokážem si ani len predstaviť, aké to muselo byť. S mamou sme si veľmi blízke.“

Alexandra mykla plec. „Človek si na všetko zvykne. Sprvu sa o mňa starali pestúanky, neskôr som išla do internátnej školy. A ak som nechcela tráviť prázdniny so snobskými príbuznými, ktorých zaujímajú len peniaze, spoločnosť mi robili guvernantky.“

Lizzie to zaskočilo. Rodičia ju totiž vždy vychovávali tak, aby si vážila rodinu.

„V skutočnosti som – alebo lepšie povedané, budem – pomerne bohatá,“ prezradila im Alexandra tónom, akoby ju tento fakt obťažoval. „K dedičstvu sa dostanem, až keď budem mať dvadsaťpäť. Vraj kvôli tomu, aby si ma nikto nevzal iba pre peniaze.“

„Prepánajána,“ Lizzie šokovane pokrútila hlavou.

Alexandra si iba povzdychla. „Moji príbuzní – a mám ich naozaj veľa – sa dosť dychtivo zaujímajú o môj majetok. Domnievam sa, že keď nastane vhodný čas, plánujú ma vydať za nejakého vzdialeného bratranca, s ktorým budeme mať čudné deti, no zato sa peniaze aspoň udržia v rodine.“

„Moja mama by si veľmi priała, aby som sa už vydala,“ priznala Lizzie. „Práve preto ma prihlásila na tento kurz – aby som sa naučila variť a zvládať domácnosť, nech mám väčšie šance na vydaj, aj keď nebudem mať bohvieaké veno.“

„Už si pre teba aj niekoho vyhliadla?“ zvrátila čelo Meg, ktorej sa to zdalo dosť zvláštne.

„Myslím si, že áno,“ pritakala Lizzie. „Určite ma však nebudú nútiť do sobáša. Stretla som ho, keď som mala približne šesť rokov. Jeho a moji rodičia sa priatelili. No potom sa odsťahovali a už som ho nevidela.“

„A tebe to vôbec neprekáža?“ vyhrkli Alexandra a Meg naraz.

Lizzie pokrčila ramenami. „Popravde, väčšinou urobím to, čo sa odo mňa očakáva, ale asi by som sa nevydala za nikoho, koho by som nemilovala.“

„Určite si aj vlasy nechávaš upravovať u tej istej kaderničky ako tvoja mama, však?“ pokývala hlavou Alexandra.

„Je to také očividné?“ zachmúrila sa Lizzie a uhladila si kadere.

Alexandra prikývla. „Nuž... je to dosť nemoderný účes,“ pokrčila nosom. „A vlastne až teraz som si všimla, že aj šaty, ktoré nosíš pod zásterou, pravdepodobne vyberala tvoja mama.“

Lizzie si zhlboka vydýchla. „Máš pravdu, no jednoducho mi nepripadá dôležité hádať sa kvôli veciam, na ktorých mi vlastne nezáleží.“ So štipkou závesti si obzrela Alexandrinu košeľu a nohavice. „Mama už od detstva plánuje moju svadbu. Nahováram si, že ak si budem brať niekoho, do koho budem zamilovaná až po uši, ostatné veci týkajúce sa sobáša mi budú ukradené. A mamu to baví. Koniec koncov, som jedináčik.“

„Ja tiež,“ povedala Meg, „ale nemyslím si, že by mama venovala mojej svadbe čo i len jedinú myšlienku.“ Zarazila sa. „No to možno iba preto, že nemá čas, lebo chodí do práce.“

„Naozaj?“ začudovala sa Lizzie.

„Teda, až donedávna pracovala. Robila kuchárku a gazdinú jednému starému pánovi. Bol veľmi láskavý. Žijeme v jeho byte. Vždy vravel, že sa postará o to, aby sme tam mohli bývať aj po jeho smrti, no chamtivé netere spravili všetko pre to, aby sa tak nestalo. Našťastie, mal dobrého právnik, ktorý zariadil, aby sme tam mohli zostať ešte tri mesiace – vlastne teraz už iba

dva. Práve preto chodím na tento kurz – čo najskôr chcem začať zarábať.“

„Neuveriteľné!“ potriasla hlavou Alexandra. „Ale z vlastnej skúsenosti môžem potvrdiť, že tak to v rodinách chodí. Zakaždým, keď niekto zomrie, strhne sa nepríjemná bitka o peniaze, hoci ich majú dostatok.“

„Keď skončím tento kurz a dostanem certifikát, chystám sa variť v prestížnych reštauráciách,“ pokračovala Meg. „A ak sa bude dať, po večeroch budem pripravovať a roznášať občerstvenie na objednávku alebo čosi podobné.“

„Načo ti budú dve práce?“ vyzvedala Lizzie.

„Potrebujem zarobiť dosť na to, aby som zložila zálohu za byt pre mamu,“ vysvetlila Meg. „Možno sa jej podarí zohnať ďalšiu prácu gazdinej v dome, kde bude môcť aj bývať, no obe by sme túžili po niečom vlastnom. A ak si kúpime byt, môžeme ho prenajímať, kým v ňom mama nebude bývať.“

„Moju mamu by porazilo, keby som čo i len pomyslela na dve zamestnania,“ prezradila Lizzie. „Rodičia očakávajú, že kým stretnem pána Správneho, nájdem si nejakú prácu, no určite nie kvôli peniazom.“

Meg iba mykla plecami. Lizzie prepadli obavy, či novú kamarátku neurazila.

„Mama ovdovela ako celkom mladá. Vždy musela pracovať, aby nás uživila,“ vyhlásila Meg.

„Moja mama zasa vždy pomáha ako dobrovoľníčka,“ pokračovala Lizzie. „No aj tak si myslím, že to robí iba kvôli svojmu spoločenskému životu.“ V pamäti sa jej vynorili dopoludnia, keď k nim prišli mami-ne priateľky na kávu a koláč, klebetili o nejakej žene, až kým sa tam dotyčná neobjavila, a potom začali

rozoberať ďalšiu. Lizzie často obsluhovala na týchto stretnutiach, takže presne vedela, čo sú zač.

„Dievčatá, dajte si niečo pod zub,“ prerušila ich Alexandra. „Dnes sme ochutnali iba to, čo sme si sami navarili, no bolo toho žalosťne málo a v bruchu mi vyhrávajú muzikanti. Popoludní nás čaká aranžovanie kvetov, všakže? Pôvodne som chcela navštevovať iba kurz, ktorý sa sústreďuje na varenie, nie na rôzne iné veci spojené s domácnosťou, no príbuzní ma presvedčili, aby som šla na tento.“

Lizzie prikývla. „Ja sa celkom teším na aranžovanie kvetov. Doma som to často robievala. A rada šijem šaty. No desí ma myšlienka na konverzáciu vo francúzštine!“

„Viazala si kytice pre mamu?“ spýtala sa Meg.

Lizzie pritakala. Mama ju vždy zapojila, keď bolo treba pripraviť kvetinovú výzdobu pre kostol. Lizzie sa zvykla naoko sťažovať, no v skutočnosti ju to bavilo a dokonca jej to išlo náramne od ruky.

„Zato vo francúzštine som príšerná,“ povedala skromne, aby si jej kamarátky nemysleli, že je horenos a namýšľa si, aká je vo všetkom dobrá. „Nikdy som nebola v cudzej krajine.“

„Netráp sa. Ja nemám poňatia o francúzštine ani o aranžovaní kvetov,“ upokojila ju Meg. Potom sa pozrela na Alexandru. „Majú tu drahé jedlo?“

Alexandra pokrútila hlavou. „Vôbec nie. Ceny sú primerané a ich zapekané syrové sendviče človeka poriadne zasýtia. Možnože raz zdedím hotový majetok, ale zatiaľ si musím dávať pozor na to, aby sa mi pence nerozkotúľali kade-tade.“

„Prečo?“ zaujímala sa Meg.

Alexandra mávla rukou. „Jedného dňa vám to porozprávam. No je to dosť nudná historka.“

Lizzie nadobudla dojem, že Alexandra toho skrýva omnoho viac, čo nie je pripravená prezradiť im.

Maria s Francom napokon dievčatám nedovolili zaplatiť za sendviče ani za kávu a Lizzie s Meg sa cítili súčasťou ich rodiny rovnako ako Alexandra. Po obede sa pobrali späť do školy varenia, ktorá sa nachádzala v suteréne lahôdok.

„Teším sa, že sa budeme učiť aj iné veci okrem kuchtenia,“ prehodila Lizzie. „Myslím si, že v kuchyni mi to nikdy nepôjde, no aspoň s kvetmi a šitím si poradím. Je to môj koníček.“ Bola si istá, že s ihlou a niťou to bude hračka. Doma vyšívala ozdobné obrúsky na podnosy, lemovala vreckovky čipkami a zvykla šiť aj oblečenie pre bábiky. Dokonca občas vytvorila zopár kúskov aj pre seba, hoci mame sa to veľmi nepozdávalo.

„Aj ja rada šijem,“ zapojila sa Alexandra. „Je to ľahké, ak máš dostatok priestoru a šijací stroj.“

Lizzie sa zacnelo po šijacom stroji; ten zostal doma u rodičov.

„Sama si šiješ oblečenie?“ spýtala sa dychtivo. Túžila dozvedieť sa, odkiaľ má Alexandra tie zaujímavé háby.

„Tak trochu. Väčšinou si odevy upravujem.“ Zamračila sa. „Určite si myslíte, že môj život je dosť čudný, no mne sa zdá celkom normálny.“

Lizzie otvorila ústa, aby jej položila ďalšiu otázku, no vzápätí ich zatvorila. Prečo by toto bohaté aristokratické dievča, ktoré im povedalo, že nemá núdzu o peniaze, potrebovalo šetriť? Potom však len mykla plec a pokračovala v ceste. Bola si totiž istá, že čoskoro sa to aj tak dozvie.

Druhá kapitola

Lizzie sedela v autobuse a viezla sa k domu tety Giny. Poprosila vodiča, aby jej dal znamenie, keď bude treba vystúpiť. V hlave jej vírili myšlienky na dnešný deň. Cítila sa unavene, no šťastne. Tešila sa, že si našla nové kamarátky, čo považovala za veľmi dôležité. Jej najlepšia priateľka zo školy Sarah išla študovať za zdravotnú sestru a Lizzie nesmierne chýbala.

Okrem toho, madam Wilsonová síce pôsobila hrozivo, no na rozdiel od niektorých dievčat, ktoré nikdy predtým ani len nevškročili do kuchyne, Lizzie o varení čo-to vedela, a preto dúfala, že ju madam ušetrí svojich uštipačných poznámok.

Cestou vyzerala cez okno autobusu a rozoznávala niektoré známe miesta. Prechádzali okolo obchodného domu Harrods, ktorý navštívila s mamou, míňali Múzeum Viktórie a Alberta, v ktorom zatiaľ ešte nebola. Napriek vyčerpaniu cítila vzrušenie z toho, že je v Londýne.

Napokon vystúpila na správnej zastávke a sebavedome sa vydala smerom k slepej uličke, v ktorej bývala teta Gina. Čoskoro vybehla hore po schodoch a zaklopala na dvere bytu, keďže teta jej nenechala kľúč.

„Och, drahá!“ privítala ju Gina, keď ju zbadala stáť na prahu. „Vrátila si sa dosť skoro!“

Po francúzskej konverzácii a aranžovaní kvetov sa dievčatá ešte zdržali a rozprávali sa. Teraz bolo takmer pol piatej a Lizzie sa vôbec nezdalo, že je to priskoro.

„Dúfam, že nejdem nevhod,“ hlesla.

„Ale kdeže!“ uistila ju Gina s úsmevom. „Len poď ďalej. Zastavil sa u mňa na čaj jeden dobrý známy. Aspoň môžeš upiecť piškótové koláčiky s polevou.“

Rodičia ju priviezli včera večer, takže Lizzie sa už celkom dobre vyzнала v byte, do ktorého sa teta nasťahovala len nedávno. Hoci Gina bola mamina mladšia sestra, mali toho len málo spoločného a navštevovali sa iba zriedka.

Lizzie si odložila kabát a prešla do obývačky, kde na gauči sedela Gina s akýmsi mužom. Na malom stolíku stáli šálky na čaj. Lizzie si všimla, že jedna z nich sa prevrhla.

„Dovoľte, aby som vás predstavila,“ povedala Gina a obaja vstali z gauča. „Barry, toto je Lizzie, hoci jej mama uprednostňuje Elizabeth. Lizzie, toto je Barry.“

Barry chytil Lizzinu ruku a pobožkal jej ju. „A ktoré meno sa páči tebe?“ spýtal sa zdvorilo.

„Lizzie,“ zamrmkala a snažila sa vyslobodiť si ruku, no márne.

„Posaď sa k nám,“ ponúkla ju Gina takým tónom, že Lizzie sa ešte viac cítila ako neželaný hosť, ktorý prerušil súkromnú schôdzku. „Porozprávaj nám o svojom kurze.“ Potľapkala Barryho po kolene.

„Lizzie sa učí variť – okrem iného. Určite je to ohromná zábava! Čo ste sa dnes dozvedeli?“

Lizzie nadobudla dojem, že teta sa jej to pýta, len aby reč nestála, nie preto, že by ju to skutočne zaujímalo.

„Madam Wilsonová nám rozprávala o cesnaku, olivovom oleji a ukázala nám, ako sa robí karamel. Nikdy nesmiete miešať, iba potriasť panvicou.“ Lizzie sa nervózne usmiala a uvažovala, kedy bude môcť odísť z obývačky. „Nemám pripraviť ešte trochu čaju, teta...“ Zarazila sa, pretože až neskoro si spomenula, že Gina si neželá, aby ju tak oslovovala, pretože sa potom cíti staro. „Uhm, Gina... Alebo mám odnieť podnos?“

„Áno, drahá, môžeš odnieť šálky. Ďakujem!“

Lizzie vďačne odbehla a už sa do obývačky nevrátila. Umyla porcelán, vysušila ho a odložila do skrinky. Vydrhla kuchyňu a až keď sa všetko ligotalo, začula Barryho odchádzať. Zdalo sa jej, že to trvá nekonečne dlho.

„Och, drahá, ty si upratala!“ potešila sa Gina, keď to zbadala. „To je od teba veľmi milé. Moja výpomoc do domácnosti – pani Spriggsová – príde až zajtra. Je to dobrá žena, aj keď trochu jednoduchá. Mimočodom, popoludní telefonovala tvoja mama. Môžeš jej zavolať naspäť? Chce sa ňu spýtať, ako to išlo na kurze.“ Gina sa usmiala. „Určite ťažko nesie, že jej malé dievčatko je celkom samé v Londýne.“

„Nie som tu sama,“ protestovala Lizzie. „Mám predsa teba, Gina!“

Lizzie sa usadila k telefónnemu stolíku na chodbe. „Mama?“ prehovorila, keď sa na druhom konci ozval hlas. „To som ja!“

„Elizabeth!“ potešila sa mama. „Okamžite zlož, ihneď ti zavolám naspäť. Nechcem, aby mala Gina kvôli tebe vysoké účty.“

O niekoľko sekúnd už boli obe späť na linke. „Ako sa ti dnes darilo? Sú ostatné dievčatá milé?“

„Áno,“ odvetila Lizzie. „S niektorými z nich som sa ihneď skamarátila. No ostatné sú trochu... namyslené. To sú tohtoročné debutantky.“

Mama si vzdychla. Splnil by sa jej sen, keby aj Lizzie patrila medzi ne, navštevovala plesy, čajové posedenia a spoločenské podujatia, a to všetko s jediným cieľom: stretnúť vhodných mladých mužov, *dobrý manželský materiál*. Takí by dokázali zabezpečiť manželku i rodinu a udržať ich v náležitom, vyššom spoločenskom postavení.

Lizzie si to uvedomovala, no keďže nemala ambíciu votrieť sa do skupiny dievčat, kde nikoho nepoznala, nevedela, čo má povedať, aby potešila mamu.

„Jedno z tých milších dievčat pôsobí celkom vznešene,“ nadhodila napokon v nádeji, že tým matke dopraje aspoň malý kúsok radosti.

„Naozaj, drahá? Ako sa volá?“

„Alexandra.“

„Musíš ju k nám čo najskôr pozvať. Čo takto najbližší víkend?“

Hoci bola Lizzie tou najposlušnejšou a najpoddajnejšou dcérou, dokázala matku do istej miery usmerniť. „Za týždeň ju ešte zďaleka nebudem poznať natoľko, aby som ju mohla pozvať domov, mami. Okrem toho si myslím, že Gina chce, aby som jej tento víkend trochu pomohla.“

Bola to, pravdaže, lož a – hoci sa Lizzie považovala za pravdovravnú osobu – občas bolo klamstvo nevy-

hnutné. Nemyslela si, že by bola pripravená ísť domov už po jedinom týždni. Mala pocit, akoby strávila v Londýne sotva päť minút – chcela získať ešte trochu času a poriadne rozťahnuť krídla.

Jej matka, ktorá dcére dôrazne pripomínala, aké dôležité je udržať Ginu v dobrej nálade – Lizzie u nej bývala za veľmi rozumný nájom – sa nehádala. „Predpokladám, že chce, aby si čistila striebro. Určite to bolo treba spraviť už dávno. Bola som v jej dome len päť minút a hneď som si to všimla.“

Lizzie si hryzla do jazyka a nepoznamenala, že jej matka by na postrehnutie medzier v Gininej starostlivosti o domácnosť nepotrebovala ani celých päť minút.

„Asi by som už mala zložiť, mami. Gina by možno potrebovala pomôcť s večerou.“

„Samozrejme, drahá. Zavolaj mi a daj vedieť, či sa cez víkend môžeš zastaviť doma. A zisti o tej Alexandre viac. Bude to asi veľmi milé dievča.“

Lizzie vedela, že Alexandra je milé dievča, no nechápala, ako k tomu mohla jej mama dospieť na základe takých chabých dôkazov. Ale vlastne chápala. Bolo to preto, že ju Lizzie opísala ako vznešenú.

Zišla dolu do malej kuchyne, kde našla Ginu. „Môžem ti pomôcť?“

„Zišlo by sa očistiť nové zemiaky. Ale večera bude veľmi jednoduchá. Na rozdiel od teba, drahá, ja nikdy nebudem vedieť uvariť niečo príliš zložité.“

Lizzie bola vďačná. Predchádzajúci večer ju totiž postavili zoči-voči avokádu – ovociu, ktoré dovtedy vôbec nepoznala. Bolo také voskové a hutné, že jej trvalo hodnú chvíľu, kým sa rozhodla, či jej chutí alebo nie.

„Možno, keď sa ešte trochu priučím, budem ti vedieť navariť chutné jedlá,“ ponúkla sa. Gina sa usmia-

la a prikývla, no z predstavy, že by jej varila Lizzie, príliš nadšená nebola.

Pamätajúc na matkine rady, že treba byť užitočná, dievčina pokračovala: „Som tiež veľmi šikovná v opravovaní odevov. Ak by si potrebovala niečo zašit, pokojne mi to daj a hneď sa do toho pustím.“

„Naozaj? Naučila si sa to v škole?“ začudovala sa Gina. Lizzie prikývla. „Tak trochu, ale hlavne mama mi ukázala, ako obšívaf čipku okolo kúskov jemného batistu, aby z toho vznikli vreckovky. Na charitatívnych bazároch, ktoré organizuje, idú na dračku. A lemy robím takmer neviditeľné!“

„Výborne!“ potešila sa Gina. „Po večeri ti prinesiem košík s potrebami na šitie. Som zvedavá, čo dokážeš.“

Pri jedle teta väčšinu času mlčala a dokonca bezmyšlienkovite doliala Lizzie víno až po okraj. Jej rodičia zvyčajne nepili víno vo všedný deň, no ako povedal otec, Gina bola veľmi moderná. Vyslovil to takým tónom, aby bolo jasné, že s tým absolútne nesúhlasí.

Keď umyli riady – hoci Gina vyhlásila, že jej vôbec neprekáža, ak zostanú v dreze až do ďalšieho rána, keď príde výpomoc a postará sa o ne – Lizzie si obzrela šaty, ktoré potrebovali opraviť. Bola ich plná taška. Zistila, že Gina ich tam zakaždým strčila a už nikdy ich nevytiahla... Jednoducho si kúpila nové.

Lizzie objavila niekoľko kúskov, ktoré potrebovali drobnú korekciu, zopár odpadnutých gombíkov a roztrhnutú plachtu.

„S tou si nerob starosti, drahá,“ zastavila ju Gina v rozpakoch.

„Roztrhla sa v pracovni?“ zamračila sa Lizzie.

„Nie,“ odvetila Gina a rýchlo to zahovorila: „Máš všetko, čo potrebuješ?“

Tretia kapitola

V piatok Gina zatiahla neter do obývačky, sotva si Lizzie v predsieni vyzliekla kabát.

„Drahá, možno je ešte trochu priskoro, no aké máš plány na víkend?“

Lizzie vytušila, že to nie je len obyčajná otázka zo zvedavosti.

„Nuž, mama by bola rada, keby som zašla domov, no ja by som chcela zostať v Londýne a lepšie ho spoznať. Samozrejme, ak ti to nevyhovuje...“

„Čoby nie! Určite by si mala trochu preskúmať mesto. Požičiam ti sprievodcu a môžeš stráviť celú sobotu objavovaním. Večer nás Barry vezme do divadla, čo povieš?“

Znelo to náramne zábavne, a tak po večeri, keď Lizzie umyla riady a vydrhla kuchyňu tak, že aj jej mama by bola spokojná, ľahla si do postele nadšená predstavou, že bude mať voľnosť preskúmať svoje nové okolie.

V sobotu po rozhovore s mamou, ktorá sa cítila dotknutá, že dcéra nepríde domov ani na krátku nedeľnú návštevu – mama mala úžasný dar vyvolať v dcére pocit viny – sa Lizzie vydala do mesta so sprievodcom pod pazuchou. Nebola zvyknutá tráviť čas sama, no čoskoro sa jej to nesmierne zapáčilo. Kedykoľvek mohla zastať a obdivovať výklady, pozorovať ľudí na King's Road – boli celkom iní ako obyvatelia jej rodného mestečka. Stretávala beatnikov s hustými bradami – Lizzie dovtedy nepoznala nikoho s bradou okrem chlapíka, ktorý vlastnil obchod so zdravou výživou a nosil po celý rok sandále. Tu však mali ľudia brady a dlhšie vlasy. Zbadala ženu vo „vrecových“ šatách – v štýle, ktorý poznala len z časopisov.

Jej plánom bolo preskúmať King's Road smerom k Sloane Square a odtiaľ sa vybrať do Knightsbridge a do obchodného domu Harrods. Väčšinou, keď s mamou zašli do Londýna k obľúbenému Danielovi Nealovi kúpiť školskú uniformu, vždy sa zastavili aj v Harrodse. Keď vybrali školské blúzky na ďalší rok, nastúpili do taxíka. A ak mala Lizzina mama dobrú náladu, kúpili si v Harrodse aj nejakú drobnosť pre potešenie – pár rukavíc alebo sponku do vlasov – len aby dostali ikonickú zelenú tašku so zlatým nápisom obchodného domu.

Ešte na King's Road si Lizzie všimla obchod s odevmi, kde boli vo výklade vystavené len jedny jediné šaty – šarlátovo červené, jednoduché a krátke, bez rukávov. Mali hlboký okrúhly výstrih a viseli prehodené cez čierny rolák. Boli na míle vzdialené od košeľových šiat so širokou sukňou, do ktorých ju mama rada obliekala.

Lizzie na ne zamyslene hľadela. Mala síce nejaké peniaze, ale ak by si ich kúpila, nezostalo by jej nič až do ďalšieho vreckového. A vôbec – potrebovala ich? Nemohla by si len zohnať strih a ušiť si ich sama? S túžbou si spomenula na šijací stroj, ktorý nechala doma, a potom prešla ku kaderníctvu vedľa.

Aj to bolo úplne iné. Doma bol kadernícky salón plný žien sediacich pod obrovskými sušičmi a čítajúcich časopisy. Tento bol malý, zdalo sa, že nemá žiadne sušiče nad hlavami, a vonku viseli fotografie modeliek s účesmi celkom odlišnými od uhladených kučier, ktoré obľubovala generácia jej mamy.

Práve sa snažila predstaviť si samu seba s krátkymi vlasmi, keď stadiaľ vyšiel mladý muž.

„Prepáčte! Slečna!“ zvolal.

Musel to zopakovať niekoľkokrát, kým si Lizzie uvedomila, že hovorí k nej.

„Och! Áno?“

„Len som sa chcel opýtať, či by ste nemali chuť dať si ostrihať vlasy. Hľadám totiž modelku. Mám novú kaderničku – je šikovná, ale ešte nemá skúsenosti s modernými strihmi.“

„Eh...“ vykoktala Lizzie.

„Bolo by to zadarmo.“ Zaváhal. „Neprekážalo by vám vojsť na chvíľu dovnútra? Máte výbornú kvalitu vlasov. Rád by som...“

A bez toho, aby dokončil vetu, ju akosi nenápadne nasmeroval do salóna a posadil pred zrkadlo. Cez plecia jej prehodil kadernícky plášť.

„Pod' sem!“ zavolať muž na niekoho, kto sa zdržieval v pozadí. „Pod' sa pozrieť na tieto vlasy. Neodudované, nefarbené, naozaj nádherné.“

V zrkadle sa objavila nervózna mladá žena a sledovala, ako muž prechádza prstami po Lizzinej hrive. „A pozri!“ ukázal jej chlapík. „Dokonalý vdovský kútik. Tak teda, ehm, slečna – ako sa voláte? Nemôžem vás predsa stále osloviť slečna,“ usmial sa.

„Lizzie,“ hleslo dievča potichu, no zároveň očarene a neisto.

„A ja som Terry. Toto je Susan, moja učnica. Je šikovná, ale ešte sa jej nikdy nepodaril poriadny geometrický strih. Ak by ste jej dovolili ostrihať vám vlasy, zaplatil by som vám.“

„Nie som si istá...“ habkala Lizzie.

„Desať libier! Podľa mňa je to veľmi férová ponuka!“ vyhlásil Terry.

Desať libier bolo viac než jej mesačné vreckové. Lizzie sa to zdalo ako obrovská suma. „Naozaj? Zaplatili by ste mi desať libier za to, že si dám ostrihať vlasy?“ Znelo to až príliš dobre na to, aby to bola pravda, a jej otec vždy vravel, že ak niečo znie príliš dobre, zrejme to bude pasca. „Ale čo ak to bude vyzerať hrozne?“

„Nebude,“ upokojil ju Terry a ďalej sa jej pohrával s vlasmi, akoby to bola najjemnejšia látka. „Budem dohliadať na každý jeden krok. Dokonca si môžeš vybrať štýl. Nie sme ako isté miesta, kde modelky musia mať strih podľa našich predstáv. Síce zaúčam Susan, no beztak je už vynikajúca. Poď k umývadlu, budeme strihať namokro.“

Lizzie tam sedela nekonečne dlho, no nedovolili jej pozrieť sa do zrkadla. Nosili jej šálky kávy, sušienky a napokon aj sendvič. Každé cvaknutie nožníc sa kontrolovalo a dozeralo sa naň. Hoci ju Terry so Susan pozorne skúmali, Lizzie nevidela, čo s ňou robia.

„Vyzerá to dobre?“ trúfla si spýtať sa, keď jej v lone pristál dlhý prameň vlasov.

„Fantasticky!“ rozplýval sa Terry. „Vyzeráš naozaj úžasne! Máš nádherné líčne kosti a, samozrejme, dokonalú pleť. Aké šťastie! Keď som bol v tvojom veku, mal som tvár obsypanú akné.“

„Si naozaj krásna,“ podotkla Susan hanblivo. „Takmer ako modelka.“

„Iba takmer?“ zamračila sa Lizzie.

Susan pokrčila nosom. „Potrebuješ iné oblečenie a hodilo by sa ti trochu mejkapu.“

Lizzina mama si občas nanášala modré tiene na oči a k tomu rúž a púder. A, samozrejme, vždy si dokresľovala obočie. Musela to však robiť veľmi nenápadne, pretože jej manžel nesúhlasil s tým, aby sa ženy maľovali. Dostal by infarkt, keby zbadal svoju dcéru nalíčenú.

Lizzie uvažovala nad tými desiatimi librami, ktoré jej Terry sľúbil. Bolo jej jasné, že časť z nich určite minie na šminky.

Keď sa konečne mohla pozrieť do zrkadla, nespoznala samu seba. Jej oči vyzerali veľké a žiarivé, tvár pôsobila atraktívne, šikmá ofina a geometrický strih vlasov zvýrazňoval jej líčne kosti. Cítila sa náramne moderne.

„Páni!“ zvýskla Lizzie napoly nadšene, napoly zhrozene. „Už nikdy sa nebudem môcť vrátiť domov. Otec bude zúriť!“

„Ešte si spravím zopár fotiek,“ požiadal ju Terry. Keď skončil, vytiahol z vrecka dve desaťlibrové bankovky. „Sľúbil som ti síce len desať, ale som nesmierne spokojný s výsledkom...“ Podal jej dvadsať libier.

„Tu máš aj čosi navyše. Okamžite bež vedľa a kúp si šaty z výkladu. Neľutuješ to.“

Lizzie ho poslúchla. K šatám si vzala dokonca aj čierny rolák. Poprosila predavačku, aby jej staré šaty zabalila do tašky a nechala si na sebe nové. Potom zašla do obchodu s látkami a vykutrala tam kus tmavozeleného gabardénu. Rozhodla sa, že si nepotrebuje kúpiť strih na šaty – jednoducho okopíruje tie, ktoré už má. Od radosti sa takmer vznášala, keď sa po King' s Road vracala k Gininmu domu. Pospevovala si pieseň, ktorá práve letela, pohojďovala taškou a cítila sa ako hlavná hrdinka v nejakom filme. Konečne vyzerala ako moderná londýnska kráska, nie ako nudné dievča z vidieka, akým ešte donedávna bola.

Vybehla po schodoch k Gininým dverám a nadšene zazvonila na zvonček, dúfajúc, že jej teta čoskoro zverí kľúč. Žije teraz predsa v Londýne, má skvelých nových priateľov a už ničím nepripomína vidiecku hus.

Gina otvorila dvere a niekoľko sekúnd na neter nechápavo hľadela.

„Pane Bože! Sotva som ťa spoznala!“ zhíkla. „Ostrihala si sa.“ Potom sa zamračila. „Prepáč, hlúpa poznamka, veď to sama predsa vieš najlepšie. Pod' dnu.“

„Čo na to hovoríš?“ opýtala sa Lizzie na tetin názor. „Spravila som hroznú chybu? Iba som sa pozerala do výkladu a akýsi muž vyšiel von a požiadal ma, aby som bola jeho modelka.“

„Tvojmu otcovi sa to ani zamak nebude páčiť,“ skonštatovala Gina, „ale pravdepodobne to znamená, že si urobila správnu vec. Pod', dáme si čaj. Barry čoskoro príde, aby nás vzal do divadla. Som zvedavá, čo si o tebe pomyslí, keď ťa uvidí.“

Barry bol očarený. Toľko ospevoval Gininu „malú neterku“, až sa Lizzie začala cítiť trochu nepríjemne. Nalial jej plný pohár sherry – nielen za náprstok, ktorý otec považoval za dostatočné množstvo pre nežnejšie pohlavie. Potom nahlas uvažoval, či by sa im s Ginou nechcelo ísť po divadle do klubu.

„*The Ad Lib* je teraz veľmi vychytený,“ lákal ich. Vraj má kontakt, ktorý ich tam určite dostane.

Gina sa netvárila príliš nadšene. A hoci Lizzie by sa raz určite rada pozrela do nejakého klubu, vôbec sa jej tam nechcelo ísť s Barrym a mrzutou Ginou. Aj divadelné predstavenie jej čiastočne pokazil Barryho neúnavný záujem a skutočnosť, že si ju všímali aj cudzí ľudia. Lizzie neznášala, keď bola stredobodom pozornosti.

Keď si vystála nekonečnú radu na dámske toalety a dostala sa dnu, jedna mladá žena sa jej spýtala, kde sa dala ostrihať. Lizzie jej to s radosťou prezradila. Neskôr si všimla, že v divadle bolo len niekoľko dám s krátkymi účesmi ako bol ten jej a všetky vyzerali veľmi šik a štýlovo.

*

V nedeľu popoludní sa teta správala dosť rozladene. Lizzie zašla na prechádzku do parku a keď sa vrátila, pripravila jej hrianku. Spolu s čajom ju položila na podnos a odniesla do obývačky, kde pri krbe sedela Gina.

Teta sa usmiala. Zhrnula zo stolíka na zem nedeľné noviny a urobila miesto pre podnos.

„Tieto drobnosti mi budú chýbať,“ poďakovala neteri. „Musím uznať, že si naozaj skvelé dievča.“

Lizzie sa zháčila. Takéto prejavy sentimentu sa vôbec na jej tetu nepodobali. Naliala do šálky čaj a podala ho Gine. Potom jej ponúkla hrianku s chutným domácim maslom.

„Ako by reagovali tvoji rodičia, keby si im povedala, že už viac so mnou nechceš bývať?“ Gina si utrela prsty do vreckovky.

Lizzie najprv zaliala horúčava a potom studený pot. „Ja... neviem si to ani predstaviť,“ koktala. Potom sa dôkladnejšie zamyslela. „Asi by povedali, že sa musím vrátiť domov. Nedovolili by mi zostať v Londýne.“

„V poriadku, tak im teda nič neprezradíme. Totižto, nemôžem ňa nechať u seba. Urobila som chybu. Budeš si musieť nájsť podnájom s kamarátkami. O nič nejde, veľa ľudí to tak robí. Pomôžem ti dokonca aj s nájomom.“

„Ale prečo nemôžem zostať tu?“ nechápala Lizzie.

„Si príliš pekná!“ vyhrkla Gina. „Spoliehala som sa na to, že budeš vyzeráť ako tvoja mama, ale si oveľa krajšia, než kedy bola ona.“

Lizzie sa začervenala, no mlčala.

„Ide o to, že Barry to myslí dobre, ale keby sa o niečo pokúsil, musela by som sa s ním rozísť – a on mi dosť pomáha s účtami a podobne.“

Lizzie bola trochu zaskočená, no videla v tom logiku. Škoda, že Gina očividne považovala za jednoduchšie sa jej zbaviť, než udržať Barryho pod kontrolou.

„Kedy chceš, aby som odišla?“ zašepkala nešťastne. Bolela ju predstava, že musí opustiť Gininu útulnú malú domácnosť v najlepšej časti Londýna. A ako sa vyrovná s tým, že bude bývať s dievčatami, ktoré vôbec nepozná?

Potom sa však zhlboka nadýchla a spomenula si na všetky nové skúsenosti, ktoré zažila za posledný týždeň – naozaj tu bola len tak krátko? – všetko zvládla, vyzerala a aj sa cítila inakšie, než kedykoľvek predtým. Utešovala sa, že všetko dobre dopadne.

Našťastie, Gina si vôbec nevšimla zmätok zo vzrušenia a obáv, ktorý zaplňal neterkinu hlavu.

„Samozrejme, že ťa nevyhodím na ulicu! Pokojne tu zostaň ešte niekoľko týždňov, kým si niečo nájdeš.“ Teta sa spokojne usmiala. Uľavilo sa jej, že má nepríjemnú časť rozhovoru za sebou. „Pozri, odložila som si večerné noviny. Som si istá, že natrafíme na nejaký byt, ktorý sa ti bude páčiť. Určite si užiješ viac zábavy než so starou nudnou tetou.“

„Veď ty vôbec nie si stará!“ protestovala Lizzie.

„Ale mám omnoho viac rokov ako ty, zlatko, a práve preto tu nemôžeš zostať.“